

keige surema kuldwarrandusse wasto ümberwahhetada. — Ka nende auwärt kirriko õppetaja tuli neid waatma ning terretama, ja sest neil olli suur rõõm se pärrast, et nende hinge karjane nende mehest wägga armas ja kallis olli. Pakkus essite wanna mehhele ja siis noorte perrewallitsejatele sõbra kät, ja läks pärrast sedda, kui olli monned targad sannad nendega kõnnetend, selle lapsokesse jure, kes kanna ue kätki sees maagas, mis norikule olli prudi anniks kinkitud. Õppetaja panni tassasel wiisit kät lapse Pea peäle, ja õnnistas tedda nende sannadega: Jesond olgo sinnuga ja piddago sinna eddespiddi. Jesanda teed truiste kinni! Ollud kül üks armeto mahhajanud lomoke, agga segipärrast wõttab sinnuga Jummalah rahho õnnistamise Waim kindlat asset sin madala fattusse al."

Ennam ei õõlnud mitte, terretas rah-

wast, jättis neid Jummalaga ja läks omma rahho-teed eddasi. Et neid kül wäbbe tanno olli, mis temma suust kuulsaks said, ommeti se olli seal perrerahwo mehest nenda, nago olleks neile täit jutlust piddanud: ni wägga tundsid meelt ja mõtted taewa pole üllendatud. Wõtsid ennestele sedda kindlat ja jummalakartlikko nou, sedda last Jummalah auuks ja temma omma hinge õnnistusseks ülleskawatada.

Se hea sowiminne ja se nago prohwoeti sama, mis kirriko õppetaja seal olli räkinnud, se läks nattuke awalt sannast jannani tõeks. Keik mis nored perrewallitsejad noudsid ja kätte wõtsid omma maia üllespiddamise tarwis, se sai neile õnneks ja siggidusseks. Nende ommad lihhased lapsed, misga helde Jummalah neid eddespiddi olli õnnistanud nende abbiellus, leidsid sedda noort Mariat kui tru eelkäija jummalapäraralisse tee peält ja kui lahke õõde; ja tem-